FOTOARCHIEF GINDERBROEK

De woning van bakker Vandenbergh in de Martelarenstraat had een mansardedak, ook een Frans dak genoemd.
In 2011 werd de woning afgebroken en kwam er op het gehele erf een moderne en gekleurde nieuwbouw de Residentie Cederberg met vijf appartementen.

Bakker Emile Vandenberg

Verteld door zijn zoon Jos in 1998 bij zijn gouden bruiloft

Mijn vader werkte aan de zinkoven van Overpelt.
Na zijn werkuren begon hij in de Veldstraat (nu Martelarenstraat) met brood te bakken, ook voor andere mensen.
De eerste oven was nog van ijzer met een zinken schuifbak, die met mutsaards gloeiend werd gestookt. Het deeg werd ondertussen in een 'moule' gekneed. Als de assen uit de oven werden geschrapt, steeg een wolk van rook en stof omhoog.
In het begin bakte mijn vader een twintigtal broden die mijn moeder in haar winkeltje verkocht of met de fiets aan huis bezorgde.
De handel groeide en mijn vader begon als zelfstandige.
Hij liet een stenen oven metselen. Van dan af voerde hij de broden rond met een triporteur, waarlangs een hond werd gespannen om te helpen trekken. Later met een broodauto.

Toen mijn vader als weerstander tijdens de oorlog van 1940-45 naar een concentratiekamp in Dachau in Nazi-Duitsland werd getransporteerd en niet meer terugkwam, zetten mijn moeder en haar twee oudste zonen, Staf en ik, de bakkerij verder.
Toen ik sprak om met Marieke Van Gompel te trouwen, kocht mijn moeder een bakkerij op 't Laar en zo stak ze mij meteen in de schuld.
Zeventien jaar lang is Jean Pen (Ooms) mijn vaste bakkersgast geweest en tijdens de drukste perioden had ik nog enkele losse helpers.

De bakkerstiel was een zwaar beroep, zelfs nu nog met al die machines. Ik stond elke dag om vier uur op, tijdens de nacht van zaterdag op zondag werd niet geslapen, en met Kerstmis en Nieuwjaar zag ik mijn bed niet. Mijn vrouw stond steeds in de winkel.

Toen we vijf jaar getrouwd waren, verhuisden we naar de Statiestraat. In 1979 nam onze dochter Suzanne en schoonzoon Ludo Helsen de bakkerij over.
Ondertussen bleef ik nog enkele jaren een handje toesteken.
Mijn hulp is thans overgenomen door mijn kleinzoon Lud Helsen in de Lakenmakersstraat.

Emiel Vandenbergh bij zijn broodauto naast de bakkerij
in de Veldstraat.

Bakker Emiel met zijn zonen naast de bakkerij: Jos, Staf, een vriendje, Carlo, Jean en Frans. Wat is er gaande met het ei?
Op de achtergrond aan de andere kant van de Veldstraat staan de houten magazijnen van houtzagerij Vanderhoydonck.

Jos Vandenbergh vertelt over zijn jeugdjaren.

Het is mijn mooiste tijd geweest, omdat ik me toen volledig kon uitleven vooral met zijn vrienden van de Veldstraat en Achterpad (nu het voorste gedeelte van de Hoogstraat).
School? Natuurlijk, tot mijn veertiende, omdat het moest. Maar na vier uur en op zon- en andere vrije dagen waren we echte straatbengels.
De heroïsche gevechten tussen 'de mannen van de Veldstraat' en 'die van Ginderbroek'! Het begon met 'stopjesgeweren' die in 't Bazarke te koop waren, en de strijd eindigden met het gooien van ste-

nen. Hoe er geen zware ongelukken zijn gebeurd, is voor mij een raadsel gebleven.
Als de volwassen mannen de kerk binnengingen, trokken ze nog eens diep en vlug aan hun sigaret en gooiden het peukje voor de kerkdeur op de grond. Als uitgehongerde duiven zochten we naar die stompjes die vliegensvlug in onze zakken verdwenen. Eens hadden Jos en enkele buurjongens een tent achteraan in de tuin gezet en een jongen had een stenen pijp bij zich. De tabak werden uit de sigarettenpeukjes gepeuterd en in de pijp gestopt. De buurjongen mocht beginnen met de pijp aan te steken en het vuur in de tabak te zuigen. Maar na een drietal trekken – hij deed het zoals echte rokers dat doen – werd hij zo bleek als een blad papier. Wat er daarna gebeurde, kun je wel raden.
Elk straatje naar de Nete kenden we: het 'stretje' van de Kuiper, het 'stretje van de Engelsman, 'het 'stretje' van Smed Mols en al de andere. De Nete was toen nog glashelder en zat vol vis met snoek, paling, baars. Vooral in de paaitijd zwommen de vissen stroomopwaarts, van het Celguis van Geel naar de watermolen van Mol toe. Als de jongens hun lijnen in het water gooiden, hadden ze beet.
In de sloten van de Nete leefde vooral snoek. Met een ijzeren strop aan een stok zaten de jongens er te wachten om de vis te strikken. Rond elf uur 's avonds legden ze een nachtlijn om voor dag en dauw en vooral voor de andere stropers de paling van de haak hadden gehaald. Politieagent Jef Nuyts kon met die deugnieterijen lachen. Hij deed alsof hij niets had gezien of riep de bengels toe: 'Ben je de pieren aan het verzuipen?'

Tussen de woning van schrijnwerker Bert Nuyts en ons ouderlijk huis stond een droogmagazijn met luchtgaten, waardoor men kon kijken. En dat deden we ook. De vrouwen van Millegem kwamen dinsdags te voet door de Veldstraat naar de markt. Het Achterpad (nu Hoogstraat) was toen nog een erg smal straatje en een tiental meter verder liep een wegeltje tussen twee dichte hagen naar de bakkerij van Cha-

rel Raus. Dat wisten de vrouwen en als ze door de Veldstraat stapten, verdween de een na de andere in het paadje, trokken hun lange rokken omhoog en hurkten vlug neer. Dan konden ze de hele voormiddag zonder wateroverlast op de markt blijven. Maar ondertussen lagen de jongens giechelend in het houtmagazijn op de loer.
Bakker Charel Raus echter was razend kwaad op die vrouwen, omdat zij zijn straatje zo smerig maakten, want enkele klanten kwamen langs dat paadje naar zijn bakkerij. Maar hij durfde niet al te veel zeggen, omdat die vrouwen van Millegem soms bij hem een brood kwamen kopen.
Op een keer had Charel Raus zich achter een hooimijt verdekt opgesteld. Hij stond er nog niet lang of weer kwamen enkele vrouwen het paadje ingeschoten en zoals steeds volgde dezelfde ceremonie. Charel stapte met zijn troffel in zijn hand stilletjes naar de haag en schepte ongemerkt het gevoeg van een vrouw onder haar kont weg. De vrouw stond recht, de rok viel terug in haar plooien en ze keek eens achter haar wat ze ervan terecht gebracht had. Niets! Er lag niets! Dat kon toch niet! Ze keek schunnig om zich heen en verdween als een wezel haastig uit het paadje. Of ze die voormiddag nog goed 'gemet' heeft, betwijfel ik.
De jongens ven de Veldstraat verscholen zich soms ook in het houten magazijn van Gust Vanderhoydonck. Ze klommen binnen tot tegen de zijgevel en soms tot in de nok en langden alle mussennesten leeg. De eieren verdwenen op het hoofd onder de muts.

Tijdens de oorlog stond tijdens de kermis in het houtmagazijn van Vanderhoydonck een orgel. Met wat gestoei kreeg iemand de plank achteraan los en iedereen begon op de snaren te tingeltangen. Bij dat hels lawaai stond de Velstraat ineens in rep en roer.

Naast de bakkerij lag een veld waarop we lupinen zaaiden. In de zomer krioelde het daar van vlinders. Met een net, gemaakt van een

kooltjeszift, begon de jacht om de mooiste en soms om de meeste vlinders.
In de Nete stond veel groen waardoor het water minder snel vloeide. Bij hevige stortbuien overstroomden de beemden. Dan was de gemeente er vlug bij om met een boot, die achteraan een rad had, de rivier te reinigen. Jonge mannen hebben ooit die boot 'gepikt' en ermee tot het Celhuis in Geel gevaren. Daar lieten ze de boot achter en kwamen te voet terug, want dat vonden ze veiliger.

Tijdens de oorlog beseften knapen van vijftien, zestien jaar niet wat er eigenlijk gebeurde. Voor hen was het allemaal sensatie. Ik heb zelden bij luchtalarm de nacht in een abri of kelder doorgebracht. Toen een vliegtuig in Achterbos viel, vlogen we de volgende dag ernaartoe op zoek naar het toestel om allerlei materiaal eruit te halen.
We zagen toen hoe een Duitse patrouille de Engelse vliegeniers wegleidden. Ook bleven we op straat rondhangen toen er vanuit de Borgerhoutsenstraat naar de kerk van Mol werd geschoten.

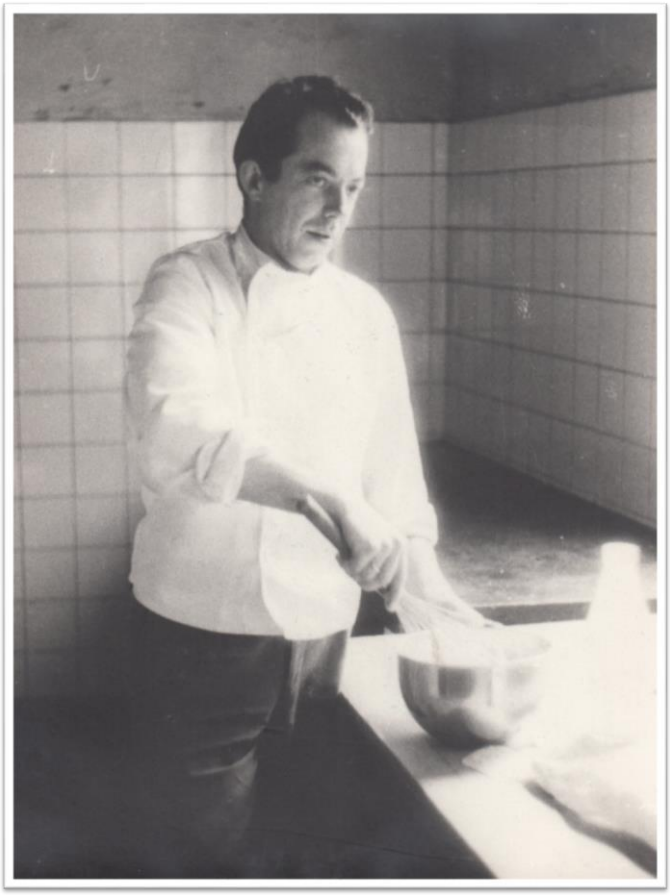

Jos bij het kloppen van de toespijs

De deportatie van bakker Emiel Vandenbergh in 1944

Het verhaal van Alouisa Nuyts uit de Hoogstraat

Aan hun taal te horen waren het mensen van Antwerpen – en zeker geen Duitsers – die op de vroege morgen van 21 juli 1944 bij ons in de Hoogstraat aanklopten.
Mijn zusters, mijn broer en ik werden allen uit de woonkamer geduwd en op het overdekt 'koertje' gezet. Onze moeder was naar de mis. Bang wachtten we af wat er ging gebeuren. Eindelijk kwam mijn moeder thuis.
'Wat is dat hier?' riep ze geërgerd uit naar de vreemdelingen en keek ons onbegrijpend aan.
Met de mitraillette op haar gericht zei er ene: 'Ga er maar bijstaan!' en hij wees in de richting van ons.
'Dat zie je van hier', beet moeder van zich af en ging opzettelijk op de bank zitten. Op de tafel lagen nog krieken van de dag er voren. Eén van de groep deed niets anders dan maar krieken in zijn mond steken en de stenen op de vloer 'uittuffen'.
Toen kwamen de anderen met een album uit de voorste plaats en de chef wees met zijn vinger op het portret van onze vader.
'En hier, wie is hij?'
'Dat is mijn man.'
'En waar is die?'
'Mijn man is al gestorven.' Toen voelden ze dat ze in een verkeerd huis waren, dat ze zich vergist hadden van woning.
Op dat moment kwam Mil Vandenbergh over het glazen dak gekropen, want hij had horen zeggen: 'Ze zijn in de Veldstraat op zoek.'
De vreemdelingen dwongen Mil echter naar beneden te komen.
'Wat kom jij hier doen?'
'Ik kwam eens kijken wat hier aan de hand was.'
'Dat is een rare manier om uw buren te bezoeken.'

Ze trokken Mil mee in de wagen die voor onze deur stond en hij … is nooit meer weergekeerd.
Ondertussen was Jef Kerstens niet gaan lopen, Louiske van het Comiteit (de vader van dokter Keersmaekers) niet, Antonis niet, … Ze hadden nochtans allemaal tijd genoeg gehad om eruit te muizen, want die gewapende burgers zijn bij ons lang binnen geweest.

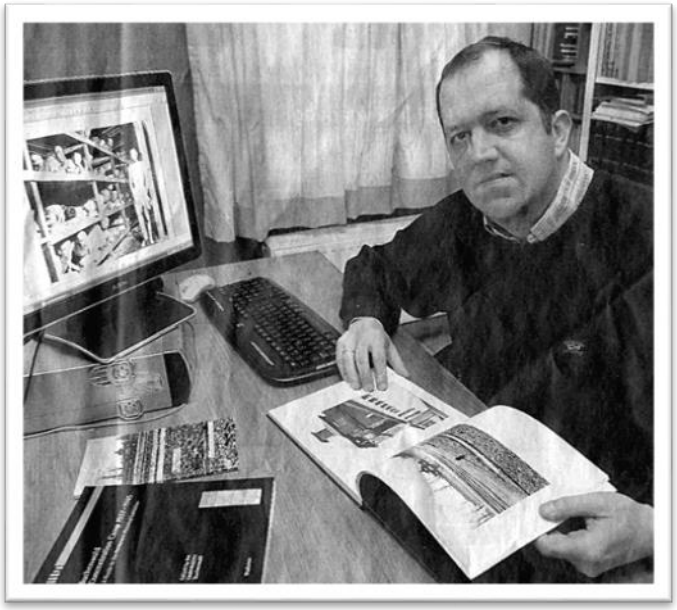

In het boek IEDER HET ZIJNE (in de Molse Kamer voor Heemkunde) reconstrueerde Erwin Vandenbergh het laatste levensjaar van zijn grootvader Emiel Vandenbergh.
Die werd in juli 1944 aangehouden en samen met andere Mollenaars werd hij afgevoerd naar het concentratiekamp van Buchenwald. Later zal hij getransporteerd worden naar het buitenkamp Laura, om op het einde van de oorlog op de dodentrein gezet te worden richting Dachau.
Zijn vrouw bleef alleen achter met vijf opgroeiende zonen.
Ze hadden, zou achteraf blijken, hem voor het laatst gezien.

Bakker Staf Vandenberg

Verteld door Alouisa Nuyts uit de Hoogstraat

1. Van vóór de oorlog 1940-45

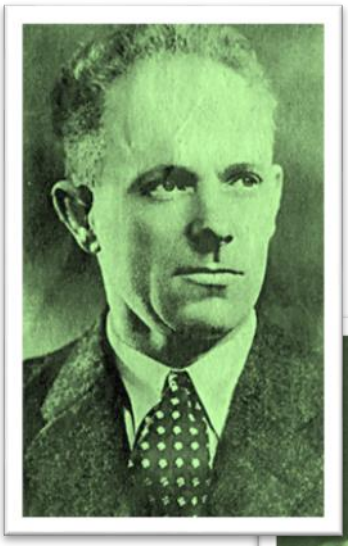

Mil Vandenbergh en Suzanne Mertens hadden vijf zonen. Staf was de oudste. Dan volgden Jos, Carlo, Jean en Frans.

Mil was bakker en zijn vrouw Suzanne (Zanneke) Mertens hield de winkel. Haar zus Regine deed het huishouden en hielp in de bakkerij. Hun winkeltje draaide goed. Elke dag vers wit-, grijs- en roggebrood. ‘s Zondags bakte Mil melkbrood (mik) en rozijnenbrood.
Met de hoogdagen was er taart: puddingvlaai en kreunselvlaai.
Ze hadden hun handen meer dan vol en daarom moest Staf al vroeg bakkersknecht spelen, zelfs voor en na de school.

Staf en Jos gingen naar de gemeenteschool, Carlo, Jean en Frans zijn collegestudenten geweest.
De winkel was net groot genoeg voor een etalage met links de toog en de schabben voor brood en taart. Rechts achteraan kon je naar de woonkamer of de keuken. Dan een aanrecht met pompen en de bakkerij.

Bakkerij Vandenbergh

Ik was enorm onder de indruk van de grote deegmachine, toen al elektrisch aangedreven. Er stond ook een lange tafel waarop het deeg werd gekneed tot brood of gebak.
Mil leerde hoe Staf met twee handen tegelijk moest kneden tot twee identieke bollen. Dan kletsten ze met de vlakke hand die bollen tot een ronde dikke schijf. Ze schikten die op de lange tafel en legden er een enorme doek over alles heen om het deeg goed te laten rijzen. Ook de broden die in een plaat werden gebakken.
Ondertussen was de oven met hout wit gloeiend gestookt en gekoterd. Met een lange 'loet' schoof Mil voorbeeldig de gerezen broden in de oven. Staf moest goed toekijken en goed luisteren naar zijn wijze vader, want hij zou later de stiel moeten overnemen. Staf was ondertussen 14 jaar geworden en niet meer leerplichtig.

Als klein meisje mocht ik komen kijken. Ik vond Staf een straffe! Hij kon zo maar een volle zak bloem omkieperen in die grote deegmachine. Hoeveel zakken erin moesten, weet ik niet meer, maar het was bijna 'nen muizenberg'!
Dan bracht Tant' Zien een 'kastrol' met het gistmengsel, dat ze op de stoof geprepareerd had. Zien goot 'de gist' bij de bloem en Staf bracht de deegmaker op gang. Zacht brommend draaide de zwengel rond en trok slierten deeg door de kuip.
'Pas maar op, mijn Titelduifje, dat ik er u niet bij werp!' plaagde Staf. Ik geloof dat ik er toen stilletjes van onder muisde.
Ondertussen had Mil de ovenschuif dicht geduwd en stilaan vulde de bakkerij zich met de geur van vers gebakken brood, terwijl Staf zijn tweede baksel prepareerde. Ze waren al bezig van toen de morgen nog nachtdonker was.
Zanneke poetste zich op als een fris dametje om achter de toog haar klanten te gerieven en de bestellingen te boeken. Want met Ginderbroekkermis kwamen er pistolets en vlaaien aan bod: appelvlaai, kriekenvlaai, möpkesvlaai.

Vlaaien waren het werk van Zien. En wassen en plassen, schuren en schrobben. Zoveel werk had Zien dat ze voor zichzelf geen tijd had. Zanneke wel, Zanneke was een madammeke.

Mil was een goede bakker en Staf leerde de stiel van zijn vader.
Er groeide in hem een echte commerçant. Met een triporteur bediende hij de klanten tot in Ezaart en Heidehuizen.
Jarenlang amuseerde hij zijn trouwe klanten met zijn onnavolgbare woordenschat. De Staf, ge zoudt hem niet aangeven dat hij een geboren humorist was.
Ik denk dat hij een groot stuk van zijn jonge jaren gemist heeft. Als 'de jeugd-van-'t-straat' de zomermaanden dirigeerde, was Staf er zelden bij. Soms zat hij naast de bank van Cent Vanderschoot op een boomstam, meeluisterend naar de laatste nieuwtjes, om dan stilletjes terug over de steenweg te slenteren naar zijn plekje thuis.
Daar gaf een Robbedoesboekje hem de nodige reserve om in de heel vroege morgen weer aan de slag te gaan. Jos leerde ook thuis de bakkersstiel. Maar hij droomde van eens patissier te worden.
Maar het was oorlog en plots was er het vreselijke drama van de deportatie naar Duitsland van 'Onze Patch', zoals zijn zonen hem noemden.
Toch moest het leven verder gaan. Er kwam een grote druk op de schouders van Staf. Hij probeerde zijn vader te vervangen, die een grote leegte had nagelaten. Jos volgde lessen in patisserie.
Zien en Zanneke lieten zich commanderen door de tijd, sukkelend en ziek van verdriet. Tant' Zien is er aan gestorven.

2. De jaren 1950 en erna

Na de oorlog startte Jos een zaak als zelfstandige brood- en pasteibakker op de hoek van de Statiestraat met de Kloosterstraat.
Hij deed het goed, trouwde en gaf Zanneke een nieuwe thuis.
Later verhuisde hij naar de overkant en stichtte een patisserie die met de naoorlogse herstelperiode een bloeiende zaak werd.
Hij kocht in de Martelarenstraat ons voorste magazijn en liet er een appartementsgebouw optrekken. Zanneke installeerde zich op de eerste verdieping waar ze troonde als een baronneske.

Carlo probeerde in de eerste zaak van Jos, samen met zijn vrouw, een modezaak uit de grond te stampen. Later verhuisden ze naar de Markt en openden er een boetiek, 'Comme chez Dior'.
Ondertussen hadden Jean en Frans hun collegerapport gehaald en een goede baan gevonden.

En Staf? Die bleef zijn heimat trouw. Wel moest hij wat 'krimpen'. Zijn winkeltje werd bij zijn salonneke gevoegd tot een living. Hij schakelde over op stookolie om zijn oven te verwarmen, zodat hij nog brood kon bakken voor zijn trouwste klanten. Die moesten langs de achterkant, in de bakkerij zelf, hun broodje komen kopen.
In de namiddag reed hij eerst nog met de auto, daarna met de fiets, om zijn trouwe Ezaartse klanten, zijn Titelduifjes en zijn Tirlantekskes te bevoorraden.
Ondertussen werd ook de hof verkaveld en verkocht als bouwgrond. Voor Staf bleef het eerste stuk braakliggend, met een wankele garage erop.
Ook de Hoogstraat kreeg de naoorlogse allures van een bouwproject. Het veld van nonkel Hein werd verkaveld. Ons moe kocht vier percelen voor de toekomst van haar kinderen.
De drie laaggevelhuisjes aan de overkant van de Hoogstraat werden afgebroken. De hoven en de poortjes van de Nieuwstraat werden fa-

meus ingekort en daar verrezen er, een na een, appartementsblokken voor de nieuwe generatie.
Wij bouwden ons huis tegen ons achterste magazijn en de muur van Staf werd de scheidingslijn met ons tuintje.

En de Staf? Die bakte voort. Maar soms had hij wat afval van niet verkocht brood. Dat bracht hem op een schitterend idee. Varkens! Hij timmerde een hokje tussen de bakkerij en onze tuinmuur. Hij startte met drie biggen. Dat gaf wel wat gerammel en geknor. Maar afhankelijk van de wind, viel de geur nog mee. Hoe vet zijn varkens geworden zijn, weten we niet, maar plots leken ze klaar om te slachten.
Einde verhaal? 't Is te zeggen. We haalden ons drinkwater uit een 'geslagen put' met een elektrische pomp. Heel modern toen. Het puurste, properste water. De koffie smaakte bij ons veel beter dan elders. Als de regenput leeg was, gebruikte ik het putwater als spoelwater voor de was. Zo helder! Zo proper! Geen blauwsel nodig.
Op een morgen stond de moor te pruttelen op de stoof. Onze Toon kwam snuffelend naar binnen.
'Wat ruikt hier zo raar? Foei! Het stinkt hier. 't Komt precies uit de moor?' Alle neuzen naar de dampende moor. Hoe kan dat nu?
Onze Toon was bij de hand. Hij vulde de fles met putwater en droeg die naar Toon Vos, die in Overpelt in een labo werkte.
's Middags een alarmerende telefoon: 'Uw water zit vol nitraat. Niet meer gebruiken!' 's Avonds kwam Toon Vos met informatie: bezoedeling van buitenaf. En dan viel onze frank.
De varkens van Staf hadden het moeten stellen met de blote grond en hadden de omgeving fameus verontreinigd. Gevolg: we werden aangesloten aan de waterleiding. Onze put is een vergeetput geworden. Ja, toen was er nog geen sprake van Groene Jongens.
Maar 't is een feit dat de koffie die we nu drinken niet kan tippen aan een zjatteke van onze put.
En zeker niet aan de Zwitserse Kaffee.

Staf ging naar Zwitserland om zijn broer Carlo, die een astmapatiënt was, te gaan bezoeken. Carlo moest een half jaar in de Zwitserse bergen kuren.
In onze ogen was Staf een echte avonturier. Hoe durfde hij zo ver, en gans alleen, op reis gaan? Naar Zwitserland nog wel!
Als Staf, achteraf, zijn memoires ophaalde, veranderde Zwitserland in een land van melk en honing en … 'koffie-verkeerd'.
Haarfijn vertelde Staf in beelden als een toeristische folder zijn terraszitje en dat Zwitsers Frauleintje dat hem bediende: eerst pure verse melk, een half glas vol, dan de dampende koffie erover: "Sehr appetitlich, Hehr Vandenbergh!" Man, man, de geur waaide over de Zwitserse bergen tot hier in ons moe haar keukentje.

Eens, met ons tweetjes richting thuis, krijgen mijn man en ik een open blik op de vervallen tuin van Staf en het zieltogende bakkerijtje.
'Oei, va daar! Het brandt bij Staf!' We lopen met een bang kloppend hart naar de vuurhaard: likkende vlammen uit een open tankdeur.
'Staf! Staf! Het brandt daarachter!' Rode vlammen likken het stalen vierkante gat.
Met een dikke 'Godverd…' loopt Staf met ons mee. En dan komt, Godzijdank, de opluchting. De deur van de stookoliebrander is opengevallen. Hoe? Versleten zeker. Staf duwt met een ijzeren staaf het gat weer dicht.
'Voilà', zegt hij.
'Ja maar, zo niet, eh Staf, draai de hoofdkraan dicht tot dit hier is hersteld', zegt mijn man. Dat heeft Staf gedaan.
Toen was het gedaan met bakken. Voor goed. Hij kon er niet meer aan uit, zei hij.
Staf werd een stille, eenzame man, vergeten door de drukke bezigheden van buren en kennissen. Omdat zelf koken zijn ding niet was, ging hij geregeld 'feesten' in Sint-Lutgardiskookafdeling.

‘Als een prins’, zei hij. Maar omdat het prins zijn niet houdbaar is, schakelde hij over naar de keuken van Ten Hove. Huishoudelijke hulp hield zijn huisje proper.
Geregeld kwam hij bij onze Rie, de Fik zegden zijn kameraden, om een babbeltje dat de tijd wat vlugger deed gaan. Als ik toevallig binnenwipte, werd ik begroet met zijn aloude woordenschat: ‘Ha, m’n Titelduifke, hoe is ’t mee oos?’
Staf had veel Titelduifkes, maar er geen gevonden die zijn ‘til’ wilde delen en koken, wassen, plassen en vaderke-en-moederke spelen.
Ondanks zijn eenzame dagen bleef hij commerçant. Hij had al lang de pensioenleeftijd bereikt en toch kon hij het niet laten. Hij voelde dat Postel voor hem iets te bieden had. We hebben hem daar zien zitten achter een tafeltje met zakken brood en broodjes (van firma Helsen) naast hem. Met uren geduld wachtte hij op hongerige toeristen. Zijn handeltje floreerde wel, vermoed ik, want hij heeft het toch enkele zomers volgehouden, met zijn kraampje zonder zeil onder de bomen van Postel.
En dan is Staf zwaar ziek geworden. Hij onderging een darmoperatie met weinig kansen. Als bij wonder heeft hij het overleefd en bleef hij in zijn vaderhuis, achter het gordijntje stilletjes de wereld bekijken.
Het buurvrouwtje Emmy heeft hem, zoals beloofd, in het oog gehouden. Ze bracht een kommeke soep mee en smeerde zijn boterhammeke. Zorgend. Zorg kreeg hij ook van Familiehulp.
Staf vond dat hij een prins was. Die centjes nodig had.
Tegen Emmy: ‘Ha, mijn Tirlantekske, zouden de Fik en gij mijn garage niet kopen? Allee, dan kunt ge uw hofke toch groter maken?’
’t Is er niet van gekomen. Staf is stilletjes naar de hemel gegaan, waar hij nu, samen met zijn patch, Sinterklaas helpt om de lucht te verven, rood als een bakkersoven.

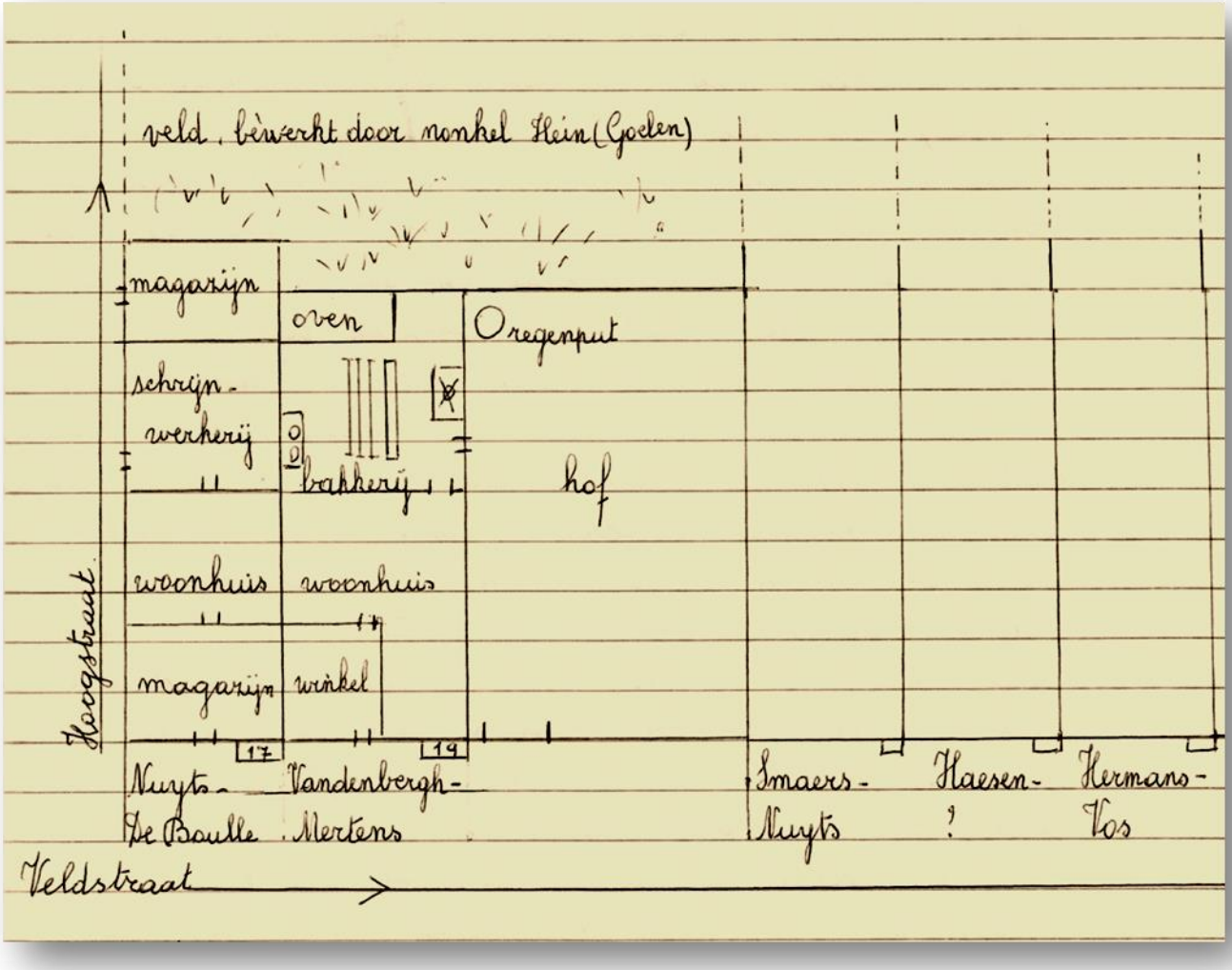

Het stratenplan met de percelen op de hoek van Hoogstraat en de Veldstraat (nu Martelarenstraat), met onder meer de ligging van bakkerij Vandenbergh.

De woning van bakker Vandenbergh had een mansardedak, ook een Frans dak genoemd.
In 2011 werd de woning afgebroken en kwam er op het gehele erf een moderne en gekleurde nieuwbouw de Residentie Cederberg met vijf appartementen.

Residentie Cederberg in de Martelarenstraat